

iluzia supremă

Nicu Hăloiu

iluzia supremă

Mă simt o frunză ce atârnă-ntr-un copac stufos
hrănindu-l cu lumină, făcându-l maiestuos,
prin vene nu am sânge, ci valuri de lumină
ce se scurg în ramuri către rădăcină!

Sunt mii și mii de funze-n acest copac umbros,
dar alte și mai multe care-au murit, sunt jos,
cu trupul lor plăpând ce-n vreme, putrezește,
parcă mereu flămând, copacul se hrănește!

Și-n fiecare toamnă cad, smulse de vânt,
covor de frunze moarte se strânge pe pământ,
așa e soarta noastră, a frunzelor, să moară,
spre a renaște iarăși, pe ram, în primăvară!

Ca palma ce-i deschisă mă-ndrept apoi spre cer
și-a cerului lumină mă umple de mister,
parcă-aș avea o viață, dar eu nu știu ce este,
poate că viața mea, e numai o poveste!

sunt frunză în copacul ce trece peste vreme,
hrănind eternitatea iluziei supreme
dar primăvara iarăși, etern eu voi renaște,
să primesc Lumina din Sfânta zi de Paște!